

ANDÍLEK

Nad třešňovým sadem zašumělo mohutné ptačí hejno. „Špačci!“ vykřikl Daniel varovně. „Všechno nám sežerou,“ zabědoval.

„Vymysli něco!“ řekla Veronika a otočila se k Maxovi.

„Co chceš vymýšlet?“ ozval se Kroupa. „Řeknu tátovi a ten je postřílí z brokovnice.“

„Nechci žádné násilí,“ prohlásila Veronika.

„Škodná se musí hubit, jinak napáchá nepředstavitelné ztráty,“ trval na svém Kroupa.

„Postavíme strašáka,“ navrhnul Maxmilián.

„Strašáků se špačci už dávno nebojí,“ odpověděl Daniel.

„Snad by měli strach z dravých ptáků,“ usoudil Maxmilián a pohlédl na Veroniku. „Vy máte husí farmu!“

„Naše husy *nejsou* dravé,“ upozornila Maxe zmatená Veronika.

„Nepotřebuji husy, potřebuji jejich brka!“ řekl Max.

„K čemu?“ zeptal se Daniel.

„Vyrobíme dravčí napodobeniny. Špačci se jich budou bát,“ navrhl Max.

„Jdeme! Rychle!“ řekla Veronika a vykročila směrem k rybníčku za Loučejí, kde její otec choval drůbež.

Max s Danielem a Veronikou posbírali na farmě husí pera. V Maxově kůlně je chvatně napíchali do kousků pěnového polystyrénu. Plašítka dravé ptáky připomínala jen mohutnými zobáky.

Max je zavěsil provázkem na bidla, která vysunul nad koruny třešní. Bělostné opeřené kousky polystyrénu se ve větru prudce komíhaly. Špaččí hejno rozpačitě

zakroužilo nad sadem. Po dvou průzkumných zatáčkách se ptáci vydali nad druhý konec vesnice.

„Ušetřili jsme za broky,“ řekla Veronika Kroupovi.

„Ale neužili jsme si žádnou zábavu,“ ohradil se Kroupa.

Max si ho nevšímal. „Sehnala bys mi hodně peří?“ zeptal se Veroniky prosebně.

„K čemu?“

„Na pokusy,“ řekl Max. V prstech ohýbal a různě kroutil husí brk.

„Jaké pokusy?“ vyzvídal Daniel.

„Aeronautické...“ řekl Max nesměle. „Ptačí peří je úžasný materiál. Pružné, pevné a lehké.“

„Přinesu ti ho, kolik budeš chtít! Zachránil jsi třešně i špačky,“ slíbila Veronika.

Každé následující prázdninové dopoledne donesla Veronika Maxovi svazek husích brk, někdy i dva. Nikomu neprozradila, do čeho se Max ve své boudě pustil. Maxmilián z kůlny ani nevycházel. Bylo zřejmé, že se zahloubal do práce a nestará se o nic jiného.

Daniel vydržel muka zvědavosti týden. Pak zaklepal na dveře kůlny.

Max seděl u svého pracovního stolu a skláněl se nad obrovitým křídlem slepeným z husích per.

„Vyrábíš kondora?“ zeptal se vyjeveně Daniel.

„Ne!“ zabručel Max.

„Nebo anděla...?“ pokusil se hádat Daniel. Nic většího si ve vzduchu představit nedovedl.

„Příhořívá,“ ušklíbl se Max potutelně.

„Špačci se bojí andělů?“

„Na špačky kašlu,“ řekl Max hrubě.

„Tak proč se hmoždíš s těmi perutěmi?“

„Nechci, aby se vzduchem proháněli jen ptáci,“ odpověděl Maxmilián.

„Ty jsi se zbláznil!“ polekaně vykřikl Daniel. „Člověk nikdy nemůže létat. Rozbiješ si rypák!“

„Dám si pozor,“ odsekl Max.

„Jsi blázen!“ vykřikl Daniel. Otočil se a prásknul za sebou dveřmi od kůlny. S křídly z husích brk nechtěl mít nic společného.

Max pracoval usilovně dalších čtrnáct dní. Teprve poté mohl perutě vyzkoušet na volném prostranství. Vynesl obě křídla na zahradu. Okamžitě vzbudil nebývalý zájem. Přiběhli Daniel, Vejsada a Kroupa. Za chvíli přijela i Veronika s mladším bráchou a Kateřinou.

„Jsou nádherná,“ nadšeně vykřikla Veronika a zlehka hladila Maxovy perutě. „Půjčíš mi je taky?“

„Napřed je musím důkladně vyzkoušet,“ řekl Max.

„Křídla z peří jsou nesmysl,“ varoval ho Kroupa.

„K čemu je tady ta váha?“ řekla překvapeně Kateřina. Na betonové dlaždici v trávě měl Max položenou obyčejnou osobní váhu.

„Napřed musím zjistit, jaký vztlak jsem schopen pomocí křídel vyvinout,“ řekl Max a zamířil k váze. Vypadal jako hodně neohrabaný tučňák, protože jeho křídla narozdíl od křídel ptačích nešla složit. Max se postavil na váhu a nesměle začal mávat křídly.

Kroupa se vrhnul k váze a dychtivě hleděl na čísla, která se objevovala na ukazateli hmotnosti.

Maxmilián přidal na síle a rychlosti.

„Pchááá,“ radoval se zlomyslně Kroupa. „Víc než deset kilo z těch svých křídel nevytáhneš!“

„Deset kilo je dobrý výsledek,“ řekl Max.

„Vážíš nejmíň padesát pět kilo. Nikdy se od země neodlepíš,“ škodolibě pronesl Vejsada.

„Nechte Maxe na pokoji!“ pustila se do posměváčků Veronika. „Kdybyste raději poradili, jak se do vzduchu dostat!“

„Jsem si vědom toho, že člověk není vybaven k letu dostatečnou silou svalů a má příliš těžké tělo. Může ovšem kombinovat aerodynamické a aerostatické principy letu!“ prohlásil Max

„Jaké principy?“ zeptal se Kroupa.

„Chybějící výkon svalů nahradím vznosnou silou malého balónu,“ řekl Max.

„Balónu?“ opakoval Kroupa.

„Ano,“ pravil Maxmilián. „Pouhý balónek o průměru čtyř metrů naplněný héliem má vznosnou sílu asi 33 kilogramů. Pak stačí jen mávnout a člověk se vznese k oblakům.“

„Kde seženeš hélium?“ zeptal se Vejsada.

„Použiji vodík,“ řekl Max. „Ten je lehčí a unese větší zátěž.“

„Stejně nikam nedoletíš,“ řekl mrzutě Vejsada.

„Přízemní škarohlíde!“ vyprskla na Vejsadu Veronika. „Lidé musí konečně odhalit tajemství ptačího letu. Stíhačky jsou k ničemu.“

Maxmilián přívětivě pohlédl na Veroniku. Nečekal, že pro své vzduchoplavecké záměry získá takového rozhodného spojence.

„Náš Michael ti pomůže taky,“ řekla Veronika a velitelsky upřela zrak na svého devítiletého bratra.

„První zkoušky musíme dělat za naprostého bezvětří. Teď v létě panují nejpříhodnější podmínky okolo páté hodiny ráno,“ řekl Max.

Povětrí před východem slunce bylo naprosto klidné. Max vynesl z kůlny křídla. Potom se za pomoci Veroniky navlékl do postroje, ke kterému připoutali tři balóny naplněné nosným plynem.

„Proč jsou tři?“ zeptal se Michael.

„Kdyby jeden praskl, zbývající dva zabrání volnému pádu na zem,“ vysvětlil Max.

Max uchopil křídla a popošel na okraj louky, která se pozvolna svažovala k potoku.

Veronika napětím svírala obě pěsti.

Maxmilián roztáhl křídla a rozběhl se dolů. Pokusil se mávnout perutěmi a nadskočit. Popoletěl jen asi tři metry.

„Zkus to znova,“ povzbuzovala ho Veronika.

Max bezúspěšně pobíhal po louce půl hodiny. Pak mu došly síly.

„Varovali jsme tě,“ řekl Vejsada. „Člověk nikdy vlastní silou létat nemůže.“

„Může!“ zajíkově vykřikl Max. „Jenom jsem špatně vypočítal vznosnou sílu nadlehčovacích balónů.“

Vejsada zůstal překvapeně stát. Tak rozlíceného Maxe snad ještě nikdy neviděl.

„Poletíš ty,“ řekl Maxmilián Michaelovi.

„Já?“

„Jsi podstatně lehčí.“

„Já létat neumím,“ zapochyboval Michael.

„Naučíš se,“ řekl Max a pohledem naznačil Veronice, aby mu pomohla sejmout křídla.

„Jak přistanu?“ zeptal se nejistě Michael.

„Přestaneš mávat křídly a začneš klesat,“ řekl Max Michaelovi.

„To stačí?“ zeptal se Michael nedůvěřivě.

„Jo,“ řekl Max, „balóny tě budou jen nadnášet.“

Max nasoukal Michaela do postroje, připnul mu vznosné balóny a pomohl správně uchopit křídla.

„Připraven?“ zeptal se Max.

„Kam mám letět?“ řekl nejistě Michael.

„Jestli se vzneseš, tak nastoupej jenom pár metrů a přistaň! – Leť rovně!“

„Buď opatrný,“ řekla Veronika.

Právě vyšlo slunce a růžovozlatě ozářilo Míšova

křídla. Kdyby se nad Michaelem nevznášely balóny, vypadal by jako poněkud vyplašený andílek chystající se k letu do nebe.

„Startuj!“ pokynul mu Maxmilián.

Michael se opřel křídly do vzduchu. Nepocítil žádnou změnu. Pořád stál na zemi. Trochu se rozběhl a snažil se využít veškerou sílu, kterou měl v pažích.

„Mávej! Mávej!“ povzbuzoval ho Max.

Michael mával, ale pořád běžel po zemi. Najednou šlápl pravou nohou do prázdna. Setrvačností ještě udělal krok druhou nohou, ale trávy se ani nedotkl. Vzněl se nad louku.

„Letí!“ zapištěla Veronika nadšeně.

Max se spokojeně usmíval. Kroupa s Vejsadou sledovali Míšu s otevřenými ústy. Michael mával křídly a pomalinku stoupal vzhůru. Ani se nenadál a byl pět metrů vysoko. Dostal strach.

„Přistaň! Sestup dolů!“ zakřičel na něho Max.

Míša poslušně přestal pohybovat křídly. Vzestupný směr letu se změnil na mírné klesání, ale dva metry nad zemí se do balónů i Míši opřel lehký vánek a rychlostí pomalé chůze ho unášel nad loukou.

„Tak přistaň!“ přikázala mu Veronika.

„Nejde to!“ zoufale zakňoural Michael z výšky. Nohy k zemi nedokázal natáhnout.

„Nekoukejte a stáhněte ho dolů!“ zakřičela Veronika na kluky, kteří bezradně stáli na mezi.

První se vzpamatoval Maxmilián. Pokusil se Michaela doběhnout a ve výskoku chytit za nohavici. Nepodařilo se mu vyskočit dostatečně vysoko. Michael křídly vůbec nehýbal a přesto velmi zvolna stoupal vzhůru.

„Proč letí nahoru!“ zakřičela Veronika na Maxe. „Říkal jsi, že balóny ho neunesou!“

„Za to může slunce,“ řekl zdrceně Maxmilián.

„Slunce?“

„Zahřálo plyn v balónech.“

„Chytíme ho do lasa a stáhneme k zemi!“ řekl Vejsada.

„Ty máš laso?“ zeptala se Veronika.

„Doma v garáži,“ přikyvoval Vejsada.

Veronika mávla beznadějně rukou nad jeho neuskutečnitelným nápadem.

Michael se bezmocně vznášel nad loukou. „Co mám dělat?!“ zakřičel.

„Leť k lesu!“ zavolal vzhůru Maxmilián. „Chyť se za strom a my tě z něj už nějak sundáme.“

Michael začal znovu veslovat křídly. V jeho úsilí mu napomáhal slabounký vánek.

„Nenechte ho uletět,“ prosila je Veronika.

„Děláme co můžeme,“ prohlásil Max.

Veronika začala natahovat k pláči.

„Na kola! Pěšky ho nedohoníme,“ přikázal Max.

„Tak rychle. Hněte s sebou!“ pobídla je Veronika.

Max, Veronika, Daniel, Vejsada a Kroupa doběhli k Brožům na dvorek, kde před východem slunce pohodili kola.

„Proč brečíš?“ zeptala se Veroniky Maxmiliánova maminka. „Co ti udělali?“

„Míša... nám... uletěl,“ řekla Veronika zajíkávě.

„Vy jste měli papouška?“ podivila se paní Brožová.

„Ona myslí bráchu,“ vysvětloval Max. Neměl rád, když jeho maminka hleděla nechápavě.

„Maxmilián mu nasadil křídla,“ řekl Kroupa a zamával rukama jakoby perutěmi.

„Mluv vážně!“ obořila se na Kroupu paní Brožová. Nemohla se smířit s myšlenkou, že by devítiletý kluk mohl létat vzduchem.

„Tamhle letí,“ ohradil se Kroupa a ukázal rukou nad louku. Paní Brožová spatřila nízko nad obzorem balóny a pod nimi postavičku s křídly.

„Maxi!“ zakřičela na zkoprnělého syna. „Jakou pito-most jsi zase vymyslel?“

„Trochu jsem se přepočítal...“ nejistě prohlásil Max.

„Proč nepřistane?“

„Nemůže, protože ho balóny nadnášejí nepředpokládaně velkou silou.“

„Jak ho chceš dostat dolů?!“

Max pokrčil rameny.

„Jsi nezodpovědný lump!“

„Ale mami...“ bránil se Max. Paní Brožová zarazila syna prudkým posuňkem ruky. Na řeči nebyl čas. Vběhla do domu pro klíčky od auta.

Kluci a Veronika naskákali do vozidla. Paní Brožová vyjela na silnici a na první odbočce sjela doprava na polní cestu k lesu.

Míšu viděli nad smrky. Dojeli až k závoře, která přehrazovala cestu vedoucí lesním porostem.

„Do bažantnice se nesmí jezdit!“ vykřikl ze zadního sedadla Kroupa.

„Kašlu na bažanty,“ zavrčela paní Brožová a zabrzdila. Sotva se vůz smykem zastavil, vyskočila a vrhla se k závoře.

„Vyvrátíme ji!“ přikázala paní Brožová. Začala lomcovat s červenobílou tyčí.

„To je pytláctví!“ protestoval Kroupa.

„Nežvaň a pojď nám pomoci!“ obořila se na něj Veronika. Kroupovy síly nebylo potřeba. Chatrnou závoru přemohli sami.

Pokračovali v jízdě. Lesní cesta se kroutila lesem. Vjeli na mýtinu. Paní Brožová se snažila při nízké rychlosti pozorovat oblohu přes přední sklo.

Najednou před auto vyskočil z houští břichatý nimrod s puškou namířenou přímo na sedadlo řidiče.

„Dál ani krok!“ zařval lovec rudý zlostí.

Paní Brožová dupla na brzdu. Auto zastavilo.

„Vy?“ podivil se starý Kroupa, když poznal sousedku. „Vystupte si! Všichni.“

První se z vozu vysoukal jeho syn: „Unesli mě!“

„Zrádce!“ vykřikl myslivec na syna.

Starý Kroupa si připadal jako ve snu. Nic nechápal. Nejraději by synovi vlepil pořádnou facku.

„Míša,“ hlesla Veronika radostně a ukázala nahoru. Nad korunami borovic na okraji paseky se neslyšně objevil nedobrovolný letec.

„Ha!“ vykřikl nimrod. Hlaveň Kroupovy brokovnice se zvedla k obloze.

„Na Míšu nestřílejte!“ vypískla Veronika.

„V bažantnici nemám s žádným dravcem slitování,“ zasupěl rozvášněný lovec.

„Podívejte se laskavě, na co míříte!“ řekla paní Brožová a nebojácně stlačila Kroupovu ostře nabitou pušku k zemi.

Kroupa si nasadil na nos brýle.

„Darebák! Málem bych přišel o povolení! – Kdo tomu klukovi dovolil létat nad bažantnicí?“ rozčiloval se.

„Ten kluk se hlavně nemůže dostat na zem,“ řekla paní Brožová.

„Snadná pomoc,“ řekl pan Kroupa a opět začal zvedat hlavěň pušky.

„Jste nezodpovědný bouchal,“ obořila se na něj Maxmiliánova maminka. „Na děti se nestřílí, ani když nemůžou přistát.“

„Tak si na něj zavolejte letectvo,“ uraženě odsekl pan Kroupa. „Chtěl jsem mu jen trochu upustit plyn.“

Paní Brožová si znovu sedla za volant. Max, Vero-

nika, Daniel a Vejsada nastoupili také. Míša jim zase zmizel z dohledu.

„Může vůbec nějak přistát?“ zeptala se paní Brožová.

Max mlčel.

„Mluv. Nikdo jiný tady vzduchoplavectví nerozumí jako ty!“

„Neexistuje žádný fyzikální důvod, který by těleso lehčí vzduchu přinutil klesnout k zemi,“ řekl Maxmilián.

„Přeci nám nechceš namluvit, že bude létat pořád,“ zeptala se jeho maminka.

„Musíme Míšovi pomoci!“ zakňourala Veronika nešťastně.

„Bude-li Michael stoupat, plyn v balónech se vlivem nižšího tlaku vzduchu ve výšce rozepne a unikne.“

„Pak přistane?“ zeptala se s nadějí v hlase Veronika.

Max nepřesvědčivě přikývnul hlavou. Dobře věděl, že Míšův let může dopadnout hodně špatně.

Les skončil. Cesta vyvedla auto na horní konec svažité pastviny.

Míšu spatřili okamžitě. Jako nádherný bělostný pták usilovně vesloval křídly. Byl hodně vysoko.

„Bráchovi už pomůže jen Pánbůh,“ prosebně zadrmolila Veronika a po tvářích se jí začaly koulet velké slzy.

Max v zápětí postřehl změnu. Michaelova zářivě bílá křídla zšedla. Maxmilián se prudce otočil k východu. Nad obzorem se táhnul šedočervený zlatě krajovaný mrak. Slunce se za něj skrylo.

„Začne klesat!“ vykřikl přesvědčivě Max. „Ve stínu se plyn v balónech ochladí.“

Měl pravdu. Již po pár vteřinách bylo patrné, že Míša sestupuje.

„Klesne až k zemi?“ zeptala se Maxmiliánova maminka.

„Musíme ho včas chytit, aby nám opět neulétl!“ zavolala Veronika.

Paní Brožová zaklela. Cesta mířila po okraji lesa úplně jiným směrem, než kterým letěl Michael. Zastavila.

„Dál půjdeme pěšky,“ přikázala spolucestujícím.

Nemusela je pobízet. Vyskákali z vozidla a rozběhli se dolů pastvinou.

Michaelova malá postavička s křídly se rýsovala nízko nad štíhlou věží kostela v Kuklově.

„Přistane v klášteře!“ vykřikla radostně Veronika a zastavila se, aby se zatajeným dechem sledovala Michaelův let.

Míša si zapamatoval Maxovy pokyny a usilovně mával perutěmi, aby zmírnil rychlost klesání. Křídla fungovala. Michael jako obrovská labuť plavně sestupoval do klášterní zahrady.

„Přistaň! Tak už přistaň!“ rozrušeně šeptala Veronika. Nesmírným napětím svírala obě pěsti.

Michael mířil přímo na trávník mezi mohutné lípy. V posledním okamžiku s ním však vzdušné víry smýkly ke koruně košatého stromu. Balóny se zapletly do větví a potrhaly se. Naštěstí Míša byl již jen metr nad zemí. Dopadl bezpečně na obě nohy. Udělal dva kroky a znaveně se skácel do trávy. Naprosto zemdlený ležel s křídly do široka roztaženými.

„Co se mu stalo?“ vykřikla znepokojeně Veronika.

„Vysílil se,“ usoudil Maxmilián a rozběhl se k plotu, který obtáčel klášterní zahradu.

Veronika s Vejsadou a Danielem mu pádili v patách. Běželi po svahu dolů. Ztratili Michaela z dohledu. Zastavila je zeď.

„Co teď?“

„Přelezeme na druhou stranu!“ řekl Max. Ani v nejmenším nepovažoval klášterní ohradu za překážku, která by jim mohla uzavřít cestu k Michaelovi.

Daniel vyhlédl místo, kde ve zdi chyběl kámen a bleskově se pomocí mělkého výklenku vyšvihl na zeď. Max za ním. Společně seskočili na druhou stranu. Během pár okamžiků překonala plot i Veronika s Vejsadou. Míšu neviděli.

„Kam zmizel?“ zděšeně vyhrkla Veronika.

Max rozpačitě pokrčil rameny.

Sto kroků k lípám přeběhli během několika okamžiků. Max ukázal na husí brk, který ležel na trávniku.

„Nepochybně tady přistál!“ důrazně prohlásil Daniel.

„Kde je teď?“ zeptala se Veronika. „Proč šel pryč?“

Max posuňkem zarazil Veroniku. Cosi zaslechl. Za blízkými tújemi křupal písek pod botami. Max vyrazil za zvukem.

Za křovím čtyři mladí mniši v kutnách mlčky nesli Michaela. Jeho bezvládně roztažená křídla plandala nad písčitou parkovou cestou.

„Nadběhneme jim!“ tiše řekl Max a bezostyšně namířil záhonem růží k mnichům. Skočili jim do cesty.

„Pusťte ho!“ vykřikla Veronika a vrhla se k bratrovi.

„Boží posel náleží církvi,“ řekl nejmladší mnich.

„Jaký boží posel?“ otázala se Veronika.

„Přiletěl k nám anděl!“ řekl druhý mnich.

„To je můj bratr!“ nenechala se zmást Veronika.

„Všichni jsme bratři a sestry,“ pravil třetí mnich rozhodně.

Michael, který se dosud nechal bez odporu nést, pohnul nohou. „Půjdu po svých!“ řekl slabým hlasem.

Mniši opatrně postavili Michaela na vlastní nohy.

„Bál ses?“ řekla Veronika soucitně bratříčkovi.

„Andělé nemají strach,“ odpověděl za Míšu sebejistě nejstarší mnich.

„Byla to hrůza,“ řekl Michael. „Kdybych věděl, jak dopadnu, tak jsem si ty idiotský křídla nikdy nenavlékl.“

„Oh!“ pohoršeně vzdychl prostřední mnich.

„Přichází vůbec z nebe?“ zapochyboval nejmladší mnich a zkoumavě se podíval na Michaela.

„Nám nepřísluší, abychom hledali odpověď na tuto otázku,“ řekl nejstarší z mladých mnichů. „Je právem církevních autorit, aby rozhodly. Bratr opat nám pomůže.“

„Žádný opat o ničem rozhodovat nebude!“ řekla prudce Veronika.

„Na území kláštera není nikoho povolanejšího, jehož slovo by mělo větší váhu,“ pravil mnich.

„Míša půjde domů. A hned!“ nedala se Veronika.

„Nikoliv,“ pravil mnich. „Anděl přilétl k nám, a ne k vám.“

„Michael přistál v klášteře náhodou po nepodařeném aeronautickém pokusu,“ vložil se do hovoru Maximilián.

„Prostě nám uletěl,“ doplnil Vejsada Maxovo vysvětlení.

„Andělé navštěvují pozemský svět výhradně z vůle Ducha svatého,“ řekl mnich. „Přílet nebeského andílka je zvěstováním Boží milosti, s jakou pohlíží na naši službu Nejvyššímu.“

Veronika zlostně dupla. Mnišským řečem skoro vůbec nerozuměla. Pevně chytila Míšu za ruku. „Jdeme pryč,“ řekla.

„Nikam,“ řekl mnich a uchopil Michaela za druhou paži. „Zůstane v klášteře.“

Max s Vejsadou a Danielem přiskočil Veronice na pomoc.

Mniši se nedali a vrhli se na Míšu z druhé strany. Vypukla tahanice.

„Dost! Okamžitě Michaela pusťte!“ ozval se přísný a důrazný hlas paní Brožové.

Nečekané zjevení rozčilené Maxmiliánovy maminky zapůsobilo na obě strany sporu. Míša byl vmžiku volný.

„Sundej mu křídla!“ přikázala paní Brožová Maxmiliánovi. „Nikdy jsem nečetla, že by andělé měli křídla na řemínky.“

Mniši znejistěli. Odepínací perutě je překvapily. Rozpačitě mlčeli. Michael bez křídel už jako andílek nevypadal.

Rozlíčená paní Brožová přistoupila k Maxovi. Hněvivě se podívala na svého syna a vlepila mu pořádný pohlavek.

„Pitomče!“ obořila se na něj. „Zasloužil bys výprask na holou. Jestli ještě jednou vymyslíš nějaký podobný nebezpečný pokus, tak tě tak zmlátím, že se neposadíš na zadek celý týden. A nemysli si, že jsi vyvázl jen tak. Doma si tě ještě podám.“ A postrčila syna k východu z klášterní zahrady.

Mniši tiše a rozpačitě stáli na cestě a sledovali odcházející skupinku.

„Nebeský posel k nám cestu nenalezl, ale ďábel nás navštívil nepochybně,“ řekl po chvíli nejmladší mnich. V nesmírné bázni hleděl za paní Brožovou. Pro jistotu se raději pokřižoval, aby se náhodou nevrátila.